

DROOMAPPARTEMENT

Een toneelspel in zes taferelen

door

ANDRÉ LISSENS

2023, herwerkte versie

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DROOMAPPARTEMENT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **ANDRÉ LISSENS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 1990/0220/003

ISBN 9789038500034

Copyright: © 1990 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be

info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel

www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes. Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 8 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(3 dames - 4 heren – 1 kind)

ANTOON CLAESSENS

CELINE (Celie), zijn vrouw

LILIANE, zijn oudste dochter

DORIS, zijn jongste dochter

ANNEKE, zijn kleinkind

LEO MAES, zijn schoonzoon

HUGO MERKELS

JAN GILLIS, de dokter

DECOR

Een modern appartement aan de kust. Een groot raam (niet zichtbaar) met uitzicht op zee wordt tussen de scène en het publiek gesitueerd. Inrichting : ad libitum. Een deur naar de hall, een deur naar de slaapkamer en een deur naar de keuken. Verder een salon met zetels, de woonkamer met tafel en stoelen, een wandkast.

Tijd : het heden

1ste tafereel: De viering

2de tafereel: Enkele dagen later

3de tafereel: 's anderendaags

4de tafereel: 3 dagen later

5de tafereel: 1 maand later

6de tafereel: 14 dagen later

EERSTE TAFEREEL

(De deur van het appartement gaat open en de ganse familie komt binnen. Celie steekt het licht aan en gaat vervolgens naar een zetel. Liliane volgt met aan haar hand Anneke. Doris neemt de mantels aan en hangt die aan de kapstok. (staat onzichtbaar achter het decor - richting slaapkamer) Antoon komt als laatste binnen en sluit de deur.)

CELIE: *(ploft neer in zetel)* ...Wat een dag! ... En die schoenen spannen al de hele tijd... Ik voel gewoonweg mijn voeten niet meer. *(trekt ze uit, over voeten wrijvend)* Aah... wat een opluchting. Die kan ik echt niet meer aandoen... Ze lijken wel te klein... Ik voel het...

DORIS: *(terugkomend)* Ik had het je nog zo gezegd, ma. Dat heb je nu altijd met die goedkope modellen. Je had dat andere paar schoenen moeten nemen... die met dat strikje... Voor dat beetje méér...

CELIE: Beetje méér... 40 euro méér! Het geld groeit niet op mijn rug. *(wrijft verder)*

LILIANE: Do heeft gelijk, ma. Wat is nu tenslotte 40 euro als je weet dat je voeten de last van je hele lichaam moeten dragen... Dan is 40 euro géén geld!

ANTOON: Doe geen moeite! Je weet dat er met ma onmogelijk te discussiëren valt. En ik kan het weten!

CELIE: *(quasi vermanend)* Dat moet je nu ook niet zeggen... Maar je weet goed genoeg dat we vanaf vandaag op de drempel van een nieuw begin staan. Met heel wat minder financiële armslag.

ANTOON: Maar met een ongekende vrijheid... Eindelijk!

ANNEKE: *(zit aan tafel)* Opa, heb jij nog kleurpotloden?

ANTOON: Natuurlijk schatje, opa haalt ze wel! Jij bent een natuurtalent. Dat heb ik altijd gezegd. *(Heeft ondertussen het gevraagde uit de wandkast gehaald.)*

LILIANE: Pa, je moet niet altijd aan haar grillen voldoen. Ze had al lang in bed moeten liggen!

(De dochters zitten naast Celie.)

ANTOON: Op die leeftijd was jij ook niet bepaald een katje om zonder handschoenen aan te pakken... Integendeel. *(bij Anneke)* Hier schatje... En opa heeft ook nog een nieuwe kleur- en tekenboek voor je meegebracht... Kijk eens!

ANNEKE: Dank je wel, opa.

ANTOON: Zie je nu wel hoe beleefd dat kind is. *(wrijft plots over de leverstreek)* Au... wéér zo'n scheut! Dat is nu al de hele avond dat ik daar last van heb.

CELIE: Dat is toch te begrijpen. Alle spanning is van je afgevallen.. En dat dinertje vanavond was trouwens ook fameus gekruid. Ik heb bijna een halve fles wijn gedronken en dat was al jaren geleden.

ANTOON: Je hebt er zelfs kleur van gekregen...

CELIE: *(wegwuiwend)* Ach. *(verder)* Doris, giet jij ons nog iets uit, wil je? Wat jij Liliane? Een portootje?

LILIANE: Nee ma, maar een kop koffie zou ik nog wel lusten.

CELIE: *(wil recht)* Goed...

LILIANE: *(voor haar recht)* Blijf zitten, ma, ik zet wel koffie. En jij pa? *(naar keuken)*

ANTOON: Bah, geef mij maar een borrel. Goed voor de spijsvertering. Misschien raak ik dan die steken wel kwijt.

CELIE: Je hebt al genoeg op voor vandaag. Neem iets anders.

ANTOON: Celie, laten we vanaf nu eens ophouden met dat kibbelen. Laten we voortaan alleen maar genieten van de toekomst. Liliane... een jenever!

DORIS: *(heeft ondertussen kopjes genomen)* Koffie, ma?

(Celie knikt)

LILIANE: *(uit de keuken)* Pa ik moet zeggen... dat dinertje was gewoonweg schitterend. Perfect! Hoe wist jij van dat restaurant?

ANTOON: Toen mijn baas hoorde dat we van plan waren deze dag te besluiten met een etentje heeft hij me dit restaurant aanbevolen... Hij is er een habitué... En zijn woord is, zeker op dit vlak, te geloven.

CELIE: Toch een beetje té sterk gekruid!

ANTOON: Celie, eten op zijn Grieks kan toch niet anders... Dat moet zo zijn... zo... exotisch... zo... enfin, mij heeft het in ieder geval lekker gesmaakt. *(lachend)* En de rekening viel achteraf best mee... Die was nu eens niet gepeperd!

LILIANE: Maar wij betalen de helft pa.

ANTOON: Geen sprake van!

CELIE: Natuurlijk niet! Zijn afscheidspremie was groot genoeg om zo minstens twee dinertjes te betalen.

ANNEKE: Opa, kom eens kijken... Mooi hé!

ANTOON: *(bij haar)* Prachtig kindje. Ik heb het altijd gezegd, jij bent een geboren kunstenares.

DORIS: *(ondertussen naar de keuken gegaan)* Koffie is klaar! *(op met koffiekkan)* Lil, neem jij de suiker en de melk?

(Liliane doet dit)

CELIE: *(vanuit zetel)* En er staat nog gebak in de koelkast!

LILIANE: *(op)* Zeg ma, er is bijna nog niet van die taart gegeten.

ANTOON: We hadden amper de tijd om er naar te kijken... laat staan ervan te proeven.

(Liliane wil Antoon stuk geven)

Nee, voor mij niet meer. *(drinkt)* Aah... dat smaakt!

LILIANE: *(terwijl ze iedereen bedient)* Wat ik nu nog altijd niet begrijp is dat jullie verhuisd zijn. Het huis was toch prachtig. En de buurt heel kalm... We hadden er zo'n mooie jeugd! Jammer! En nu, na al die tijd...

CELIE: Kind, je vader heeft er altijd van gedroomd ooit aan de kust te kunnen wonen... Eerder kon het niet... Het huis moest nog afbetaald worden... Jullie zaten volop in de 'kostelijke' jaren... Pa moest het allemaal alleen verdienen... Hij kon er alleen maar van dromen... Maar nu... De zee... het strand... de oneindigheid... *(lief)* Hij had gelijk! De rust overvalt je hier... Je krijgt een zalig gevoel... Je kikkert er totaal van op. *(Antoon bekijkend)* Hij heeft het meer dan verdiend!

DORIS: Al vind ik het toch jammer dat we verhuisd zijn... De tuin... de bomen..

CELIE: Ach kind, je bent nu afgestudeerd en morgen heb je wie-weet-waar een job waardoor je misschien naar het andere eind van het land gaat wonen. En later als je gaat trouwen heeft dat helemaal geen belang meer...

ANTOON: Heeft ze misschien een vrijer?

DORIS: Pa!

LILIANE: Het zou me niet verwonderen... "Het verborgen leven van Doris Claessens" ... 'n bestseller!

DORIS: Jullie zullen alles op tijd en stond weten... Als... het zo ver is...

ANNEKE: Tante Do, kijk eens naar mijn tekening... Mooi hé!

DORIS: Prachtig schatje.

ANNEKE: Wanneer ga jij trouwen, tante Do?

DORIS: Wat? (*herstelt zich*) Tante Do trouwt als ze iemand gevonden heeft waarvan ze echt houdt... Jij wil toch ook dat tante Do gelukkig is, of niet?

ANNEKE: Natuurlijk, maar ik zou willen dat er nog een baby'tje komt en dat kan jij dan toch hebben, nietwaar?

(*Iedereen lacht*)

DORIS: (*lacht*) Maar dat zal nog wel een tijdje duren hoor! Werk nu maar verder... Straks komt je papa en die zal verstomd staan hoe prachtig jij kunt kleuren...

CELIE: Jammer dat hij vanavond niet mee kon.

LILIANE: Het is altijd hetzelfde liedje met hem. Hij heeft nooit tijd, voor niets of niemand. Zijn werk is het enige wat hem interesseert... de rest is bijzaak.

CELIE: Dat mag je niet zeggen. Leo werkt hard en jullie hebben het nu niet bepaald slecht... Dat weet je maar al te goed.

LILIANE: Ma, geld is niet alles in het leven. Er zijn nog andere zaken... Belangrijke zaken, zoals meer aandacht schenken aan ons... aan de kinderen... Een avondje uit, zoals nu... Samen dingen doen waar we allebei zin in hebben... SAMEN!

CELIE: Dat komt nog. Je vader en ik hadden het in het begin ook niet gemakkelijk... Zeker niet. We hebben geduldig moeten wachten... Méér dan 30 jaar... Geduld... is een schone deugd!

ANTOON: Ik moet ma gelijk geven... Toen ik met haar trouwde stond ik nog maar aan het begin van mijn carrière... Met de jaren... (*bekijkt Celie*) en met heel wat geduld, is alles verbeterd. Ik ben maar tot mijn zestien naar school kunnen gaan en achteraf heb ik...

DORIS: (*onderbreekt hem*) ..mij kunnen vervolmaken met avond- en weekendschool! Met als resultaat een technisch ingenieursdiploma! We weten het al pa!

CELIE: Doris! Je moest je schamen! Allebei!

LILIANE: Goed! Goed! Maar de tijden zijn niet meer dezelfde, ma. In dertig jaar is er heel wat veranderd. Je kan jullie tijd onmogelijk vergelijken met die van ons...

CELIE: Jullie zijn te verwend geraakt... Dat is de ziekte van vandaag! Jullie kennen de waarden van het leven niet meer. De wereld is dolgedraaid!

ANTOON: A propos, Leo ging toch nog langs komen?

LILIANE: Als hij het niet vergeten is! De computerfanaat!

ANTOON: En nu is het genoeg, hoor je! Hij maakt carrière... Voor jullie!

LILIANE: (*mompelend*) Dat dacht je maar!

ANNEKE: (*komt bij Celie*) Kijk oma, mooi hé! Vind je het niet mooi?

CELIE: Natuurlijk schat. (*kust haar*) Maar het mooiste van al vind ik jou en je broertje...

DORIS: Blijft Ruudje gans het weekend bij Leo's moeder?

LILIANE: Ik heb het haar toch gevraagd.

CELIE: Het gezelschap van Ruudje zal haar deugd doen, zeker nu ze een drietal jaar terug haar man verloor...

LILIANE: Vier!

CELIE: De tijd staat niet stil..

ANTOON: Schenk jij me nog eens een borrel uit, Doris!

CELIE: Jij gaat ziek worden. Op wijn jenever drinken is vragen om ellende...!

ANTOON: Dan zal jij de eerste zijn die het zal merken!

DORIS: (*uitgietend*) Tot aan het boordje...! Slurpen, pa!

ANTOON: Met genoeg!

CELIE: Jij speelt dat spelletje op de koop toe nog mee....

DORIS: Ma, hij gaat toch niet alle dagen op pensioen? Je zult het op je knieën moeten uitdrinken, pa...

ANTOON: Dat heb ik al meer gedaan... Kijk maar! (*slurpt*) Zo! (*wanneer hij rechtkomt*) Au... verdomme! (*zet zich krampachtig in de zetel*)

CELIE: Heb ik het niet gezegd. Heb ik het niet gezegd! Jij weet nooit van ophouden! Straks ben je nog ziek voor de rest van de nacht!

DORIS: (*Heeft ondertussen het pakje bemerkt dat Antoon meebracht*) Wanneer ga je nu eens eindelijk dat pakje openmaken, pa? Ik zou die foto wel eens willen zien die je cadeau kreeg van de rederij.. Wacht, ik maak het open!... Prachtig! Je staat er tien jaar jonger op!

ANTOON: Logisch! Da's ook een foto van tien jaar geleden! Ik moet zeggen dat ik er op oog... Fotogeniek ben ik nooit geweest!

LILIANE: We hangen die foto dadelijk op. Hier... of nee... Daar! (*gaat rond*) Ma, wat vind jij ervan?

CELIE: Zou je dat morgen niet doen?

LILIANE: Nee, nu! Anders komt die foto nooit aan de muur te hangen. Do, heb jij een hamer en een nagel?

DORIS: (*wil weg*) Wacht!

ANTOON: (*roept haar na*) In de keuken! De onderste kast links!

DORIS: (*op*) Hier! (*gaat naast de wandkast*) Wat denk je, ma?

CELIE: Prachtig... prima plaats!

(*Ze hangen de foto op*)

ANNEKE: Die foto is bijna zo mooi als mijn tekening, opa!

ANTOON: *(lachend)* Chauvinist!

ANNEKE: *(bij Liliane)* Mama, is opa boos op me?

LILIANE: Natuurlijk niet liefje... Waarom?

ANNEKE: Hij zegt een lelijk woord tegen me.

(Allen lachen)

LILIANE: Domoor.... Opa vind het juist goed wat je zei!

ANNEKE: Als ik heel groot ben ga ik een schilderij van opa maken... *(vlug)* en van oma ook! Maar eerst moet ik dan... ka...ka..kademie volgen zegt papa!

(Allen lachen)

LILIANE: Academie, schatje.

ANNEKE: Goed! *(ze gaat verder tekenen)*

CELIE: Nog iemand koffie?

LILIANE: Zie je nu wel dat hij weeral niet op tijd kan komen. Het is altijd hetzelfde liedje... Ik HAAT dit!

CELIE: Wil je daar nu over zwijgen!... Leo weet wat hij doet!

LILIANE: Dat weet hij niet!

(Ondertussen heeft Antoon enkele malen langs de slapen gestreken. Trekt hierbij telkens een grimas alsof hij hoofdpijn heeft.)

ANTOON: Wat heb ik toch! Nu krijg ik opeens stekende hoofdpijn!

CELIE: Voilà! De gevolgen blijven niet uit! Jij met je borrels! Wacht, ik haal een aspirientje.

DORIS: Nee ma! Op alcohol heeft dat nefaste gevolgen! Niet doen. Ik maak een handdoek nat... dat verzacht de pijn als je die op je hoofd legt.

CELIE: Je ziet dat je er een kater van krijgt...

ANTOON: *(mompelend)* Al goed...

(Terwijl Doris de handdoek haalt en hem op het hoofd van Antoon legt, gaat de parlofoon)

LILIANE: Ik antwoord wel! *(aan parlofoon)* Hallo...Eindelijk! *(duwt op de knop)* Hij is er!

CELIE: *(tegen Liliane)* En ik wil dat je je nu kalm houdt! Je hebt al genoeg gezegd!

ANTOON: Juist. Gedaan met dat gekibbel. Je zou er op den duur hoofdpijn van krijgen!

(De bel gaat)

LILIANE: *(opent de deur)* Kon jij niet wat vroeger komen? Het is bijna nacht!

LEO: *(negeert haar)* Gelukwensen pa! Het is je dan toch gelukt! Dag ma! Lekker gegeten? *(kust haar)* Dag Do... en mijn Anneke-panneke. *(kus)*

CELIE: Alles is prima gegaan... Afgezien van mijn pijnlijke voeten en *(wijst)* pa's maag!

LEO: Een kermis is een geseling waard!

LILIANE: Idiote opmerking!

LEO: *(negeert haar)* Is er nog wat te drinken of hebben jullie alles al soldaat gemaakt?

LILIANE: Je gaat me toch niet wijsmaken dat je nu pas van je werk komt? Het is bijna

één uur!

LEO: Computers kunnen soms heel lastig doen...!

LILIANE: Smoesjes!

LEO: Jij kunt het weten hé! (*ziet glas van Antoon*) Voor mij hetzelfde! Ik heb het trouwens verdiend!

LILIANE: (*woedend*) Jij?! Jij hebt niks verdiend! Je hebt er zelfs nog niet eens gedacht om een cadeautje mee te brengen... Zelfs geen simpel bloempje..

CELIE: Stop met dat geruzie!

LEO: (*bij pa - zit*) Nog geen spijt van je verhuis?

ANTOON: Nee hoor. Geef mij maar de zee... de zuivere lucht! Weet je dat dit een unieke kans was. Ik bedoel dit appartement? Je betaalt je tegenwoordig blauw voor een appartement op de zeedijk. De prijzen swingen gewoonweg de pan uit... Maar wij hebben echt geluk gehad! Wacht, ik zal het je vertellen!

LILIANE: Je hebt het al verteld pa! Je valt in herhaling!

ANTOON: O ja? Ik kan het me niet herinneren!

DORIS: Pa, we weten nu al maanden dat jij, dankzij je baas dit appartement op de kop kon tikken voor amper 280.000 euro... Een buitenkans!

ANTOON: Dat is ook zo! (*enthousiast*) En dat voor appartement met drie slaapkamers, een reuze-grote badkamer, een aparte douchecel, twee wc's (*nadruk*) TWEE wc's... een ingerichte keuken, living met uitzicht op zee, een ruime bergkamer en beneden een stapelruimte groot genoeg om er in te wonen.. en dan spreek ik nog niet over de garage... Compleet! Compleet, zo kun je dit noemen! (*in de wolken*) Ik neem er ook nog eentje! Leo, schenk in!

LILIANE: Pa, je hoofdpijn komt gegarandeerd terug!

LEO: Een kwaal moet je genezen met dezelfde oorzaken. Gezondheid, pa!

LILIANE: Jouw kwaal is chronisch!

LEO: Moet dat nu altijd waar de kinderen bij zijn?

LILIANE: Dat kind heeft bijna niets aan jou... Ze kent je amper!

LEO: (*kwaad*) Nu is het genoeg! Ik werk me te pletter om jou de luxe te geven zodat je zou kunnen wedijveren met je vriendinnen... Wat wil jij feitelijk... dat ik een bank overval? Je bent verdomme rotverwend! Hier (*giet zich in en drinkt het in één teug leeg*) En hier! (*idem*)

DORIS: Ik geloof dat een beetje spanning vandaag normaal is... Maar nu zijn we echt aan ontspanning toe! Vooruit, laten we samen genieten van de avond. (*tot Anneke, die stilletjes zit te luisteren*) En jij lieve schat... jij mag vannacht hier blijven slapen.. in het bed van tante Do. Goed?

ANNEKE: Fijn. (*kust Doris*)

LEO: Mooi, dan mag zij als eerste in het appartement van opa blijven slapen.

ANNEKE: Opa, waarom ben je verhuisd? Nu kunnen we niet meer in de tuin spelen... Geen bloemen meer voor jullie plukken...

ANTOON: Omdat opa nu graag wil doen waar hij zin in heeft. Jij wil toch ook dat opa en oma gelukkig zijn? En trouwens, jij mag altijd naar hier komen... En dan gaan we samen naar het strand, of pootje baden, of naar de duinen. En we kopen ons

een ijsje. O, en nog iets.. volgende week gaan we samen naar de markt en daar kopen we iets heel moois voor jullie.

ANNEKE: *(in de wolken)* O ja? Wat dan, opa?

ANTOON: Da's een geheim!

CELIE: Antoon, hou ze niet zo aan het lijntje.

ANTOON: Dan kopen we voor jullie een... poesje! En dan mogen jullie zelf een naam bedenken.

ANNEKE: *(vliegt rond zijn hals)* O opa, ik weet al hoe ik het ga noemen: Snorkie. Mooi hé?

ANTOON: En Snorkie zal het zijn. Maar nu vlug naar bed, de hoogste tijd!

LEO: Momentje... Als attentieloze kerel heb ik toch nog iets meegebracht. Wacht! *(gaat naar deur en komt terug binnen met een racefiets)* Het was verdomd niet gemakkelijk om met dat ding in de lift te stappen. Alsjeblieft pa, voor jou! Hiermee kan je dagelijks de zeedijk op en af rijden, en je blijft fit!

CELIE: Leo, dat had je niet moeten doen..

ANTOON: Maar ik ben blij dat hij het wél deed! Bedankt Leo! Zet hem nu maar terug beneden!

CELIE: Antoon! Dat meen je niet!

ANTOON: Grapje! Fijne machine. *(keurt de fiets)*

LEO: En met 10 versnellingen.

ANTOON: Ik kan verdomme nog meedoen met de Tour de France!

LILIANE: Gaan we nu eindelijk naar huis of niet! Ma is doodmoe! Do, jij ruimt hier wel op, hé? *(gaat jas halen)* Pa, ik kom Anneke morgen wel ophalen. Dan kun je rustig uitslapen... *(tot Leo)* Ben je nu eindelijk klaar? *(tot Anneke)* Slaap wel schat!

(Ze nemen afscheid)

ANTOON: *(nadat ze weg zijn)* Fijne vent. Mooie fiets! *(tot Anneke)* Kom kleine meid, naar bed. "Do-do" doen bij tante Do! *(kust haar en Doris gaat met haar naar de slaapkamer.)*

CELIE: *(bij hem)* Nog eens proficiat Antoon. En nu.. nu is het aan ons! *(kust hem)* Kom je? *(gaat naar slaapkamer)*

ANTOON: Dadelijk! *(Wanneer hij alleen is kruipt hij op de fiets, lacht, neemt een rennershouding aan. Dan wil hij terug van de fiets... stekende pijn in de lies en hij krimpt ineen. 'Verdomme'. En wanneer hij moeizaam de fiets tegen de zetel zet gaat hij wankelend naar het licht. Plots grijpt hij naar zijn hoofd.. wankelt... doet het licht uit en zegt) Ik kom...*

TWEDE TAFEREEL

Enkele dagen later.

(Het is 9 uur in de ochtend. Celie loopt rond in peignoir, terwijl ze de tafel dekt voor het ontbijt. De radio speelt zacht... Aan tafel kijkt ze eventjes vertwijfeld naar de plaats waar normaal Antoon zit. Ze zit en begint te eten, heel langzaam, tot ze

plots opstaat en aan de gang roept:)

CELIE: Antoon, het ontbijt is klaar. Ik heb verse koffie gezet. *(Ze gaat terug zitten en eet verder. Ze staat terug op en een beetje op vragende toon, roept ze)* Antoon? Kom je? Ik heb de tafel gedekt. Je krant is er ook al.

(Langzaam ziet men Antoon opkomen, in kamerjas... een beetje ineen gekrompen.)

Kom, ga zitten. Ik giet je dadelijk een kop koffie uit.

ANTOON: Nee... geen koffie, laat maar. *(Hij lijkt doodmoe)*

CELIE: Maar je moet toch IETS eten. Wil je een glas melk? Het is nu al twee dagen dat je geen hap gegeten hebt. Dat is toch niet normaal.

ANTOON: *(gebogen hoofd, ineengekrompen)* Laat maar...

CELIE: *(bezorgd)* Antoon, dit kan toch zo niet verder... Je krijgt nog een flauwte als je niet eet. Toe, doe mij een plezier... Ik smeer je een boterhammetje met confituur. *(doet dit)* Zo. Hier, eet nu op.

ANTOON: *(neemt het aan en eet met lange tanden)* Ik heb genoeg! Ik krijg niks binnen.

CELIE: Maar Antoon, wat is er dan? Je moet naar de dokter! Dit kan zo niet blijven duren...

ANTOON: Ik krijg niks binnen! Het is precies of er zit een grote bal in mijn slokdarm. Ik kan bijna niet slikken. Dju toch! *(wrijft over borst en maag)* Wat is er toch met mij? Ik geloof dat dat dinertje van eergisteren mij niet goed bekomen is. Je hebt gelijk, dat eten was té sterk gekruid!

CELIE: Maar na twee dagen zou dat toch over moeten zijn. Ik heb er niet het minste last meer van en je weet hoe gevoelig ik ben voor dat soort eten. Misschien was de wijn van slechte kwaliteit. Daarvan kan je ook hoofd- en darmklachten hebben.. Ah, die buitenlanders met hun rotzooi. God weet wat hebben ze ons laten drinken.

ANTOON: Die wijn is het ook niet. Ik... ik weet het niet... En dan die stekende pijn in mijn hoofd. Soms gaat het over om dan nog heviger opnieuw te beginnen. Mijn hoofd staat bijna op barsten.

CELIE: En je slaapt bijna niet meer... je zweet je te pletter in bed. *(kordaat)* Ik bel de dokter. Ik bel Jan Gillis, onze huisdokter. Gelukkig woont die nu ook aan de kust. We zijn hem gewoon. Hij kent je door en door. Wacht! *(wil naar telefoon)*

ANTOON: Och, misschien gaat het straks wel over!

CELIE: Dat heb je twee dagen geleden ook gezegd. Ik had al vroeger moeten bellen. Ik weet dat jij van geen dokter wilt weten, maar nu doe ik het toch! *(Gaat naar telefoon, kijkt op de telefoonklapper en draait een nummer)* Hallo. Bij dokter Gillis alstublieft? Dag mevrouw, kan ik de dokter even spreken? Niet thuis? Dat is jammer! O, excuseert u me... Celine Claessens... Inderdaad, u kent me nog. Het is voor Antoon. Tja, tamelijk dringend.... O, u gaat de dokter in z'n auto bellen! Goed, dank u wel. En hij zal ons dan zelf contacteren... Ons nummer... dat is 050/61.65.99. Inderdaad, wij hebben nog een vaste lijn! *(andere toon)* Dat is goed gegaan, we zijn het hier al goed gewend. De zee is altijd mooi, nietwaar! Ja, zo is het ... Goed. Bedankt mevrouw...tot ziens! *(legt hoorn neer)* Hij zal ons zelf opbellen. *(ziet Antoon hulpeloos zitten)* Gaat het nog niet beter? Heb je iets nodig? Ach ik had eerder moeten bellen, veel eerder. *(wrijft hem over het hoofd)* Zou je

niet een beetje gaan liggen? In afwachting dat de dokter er is! Toe, vooruit, het zal je goed doen.

ANTOON: *(zucht)* Goed dan!

(Beiden af naar slaapkamer. Celie komt terug op en ruimt de tafel verder af. Plots merkt ze de radio die nog zachtjes speelt.)

CELIE: Waarom heb ik die niet afgezet?

(Radio uit. Ondertussen gaat de deur open en Doris komt binnen, beladen met enkele zakken van een grootwarenhuis.)

DORIS: Ik hoop dat ik niets vergeten ben. Het duurde weer een eeuwigheid aan de kassa. Is pa nog niet op?

CELIE: *(op)* Hij is terug naar bed. Ik heb dokter Gillis verwittigd... Enfin, zijn vrouw. De dokter was al vertrokken maar hij zou ons zelf terugbellen. Zet dat allemaal maar in de keuken... Wacht, ik help je wel even. *(Ze opent het doorgeefluik.)*

DORIS: Heeft hij nog zoveel last?

CELIE: Nog altijd hetzelfde.

DORIS: Goed dat je de dokter gebeld hebt. Dit is niet normaal!

CELIE: Dat klopt. Je pa kennende moet hij het toch ook serieus genoeg vinden, anders had hij nooit toegestemd dat ik Gillis belde! *(in zichzelf)* Ze zeggen dat het vaak gebeurt... dat je ernstig ziek wordt als je met pensioen gaat!

DORIS: Ma, die onzin geloof je toch zelf niet!

CELIE: Onzin, onzin...och! *(ze wrijft harder over de tafel)*

DORIS: Ma, je wrijft bijna het vernis van die tafel!

CELIE: Alles netjes houden kan nooit kwaad.

DORIS: Dit heeft niets te maken met netjes houden! Integendeel, zo help je die tafel naar de vaantjes!

CELIE: Zou jij je eens niet met mij willen bemoeien?

DORIS: Ma, waarom ben jij zo krikkel? Zo ken ik je niet. *(dan)* Is het pa?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze